

DeMorgen
25 september 2013

Moederskindje

Moeder
en dochter
kijken
het verleden
recht in
de ogen
op foto-expo
>>6-7

**Peter de Caluwe:
van de Munt naar Salzburg?**
>>2

**Kapitein entert Ketnet:
Winokio nu ook op tv**
>>3

**Mode in Parijs:
seks en lange benen**
>>4

Moeder-dochterduo Memymom doet

Lisa De Boeck in 1993, als 8-jarige, in *Nothing Is What It Seems*.

De 9-jarige Lisa, in 1994 in *Looking at Ruud*.

Een beeld van een o

Memymom', ik en mijn moeder. Het staat in tatoeage-inkt op de pols van Lisa De Boeck (28). Samen met haar moeder, Marilène Coolens (59), kan ze zitten giechelen zoals je zou vermoeden dat alleen harts-vriendinnen het kunnen. Ook als ze het hebben over hun fototentoonstelling in Amsterdam. Daarin delen Coolens en De Boeck de beelden die moeder van haar dochter maakte tussen 1990 en 2003. Of "een kater van het verleden", zoals de begeleidende tekst het wil.

"Dat moet je niet negatief zien", haast De Boeck zich. "Bekijk deze foto's maar als een overblijfsel, een erfenis die we met de nodige duiding aan anderen willen tonen. Anders liggen die foto's toch maar in dozen stof te vangen." En dan weer die giechel. "Tja, ons gevoel voor humor heeft ons wel vaker vooruitgeholpen."

Al was het leven van Coolens en De Boeck tot hiertoe niet altijd lachen, gieren, brullen. Meer dan

tien jaar geleden overleed hun echtgenoot/vader. Het was hij die hen voor het eerst aanspoorde om de beelden die ze nu naar buiten brengen te bundelen. "Ik maakte ze ooit simpelweg omdat fotografie me wel interesseerde en omdat ik merkte dat Lisa graag op de foto stond. Als lerares lichamelijke opvoeding was exposeren nooit het plan", vertelt Coolens.

Ook bij haar dochter ontwaakte ondertussen de liefde voor fotografie, toen ze zich een cameraatje aanschafte en achter de computer kroop om een en ander te proberen. "Studies liggen mij namelijk niet zo. Ik denk dat veel van mijn voormalige leerkrachten dat zullen bevestigen", grijnst De Boeck. Dus werd de toekomst Memymom, de naam waaronder De Boeck en Coolens sinds 2004 samenwerken.

Is het toch niet eng om nu foto's van een persoonlijke jeugd te delen?

De Boeck: "Mochten we beelden tonen waar ik opstond zoals ik echt was, zou ik daar meer moeite mee hebben. Maar de beelden die we kozen, zijn altijd in scène gezet. Ze

tonen een andere realiteit. Toegegeven, het was moeilijker om de foto's die tijdens mijn puberteit werden gemaakt te selecteren. Toen ik daaraan begon, voelde ik meteen weer de weerbarstigheid die ik kende als tiener."

Coolens: "Ik vond het ook niet erg om de beelden die we kozen voor de tentoonstelling terug te zien. Het was veel harder om andere beelden – waar andere herinneringen aan vasthangen – tegelijkertijd weer onder ogen te krijgen."

De Boeck: "Dat namen we erbij, in een poging beelden te vinden die iets teweegbrengen bij mensen."

Merkt u dan dat deze foto's iets teweegbrengen bij mensen?

Coolens: "Ik hoor toch dat sommige moeders zich ongemakkelijk voelen bij de beelden. Maar ik ben ook een moeder en ik heb dat gevoel nooit ervaren terwijl ik de foto's maakte."

"Mensen die me kennen weten dat ik altijd heel puur omging met mijn kinderen, dat ze er niets verkeerdt achter moeten zoeken. Ik vond Lisa gewoon intelligent genoeg om bepaalde personages te

spelen voor de lens. Ze interpreteerde wat ze zag in de wereld en ging die wereld daardoor beter begrijpen."

Ook als ze een prostituee speelde?

De Boeck: "Ik had prostituees aan het Noordstation in Brussel gezien en mijn moeder had me daarop uitgelegd wat ze daar deden. Kinderen kunnen zo'n informatie heus wel verwerken. Achteraf vormden we mijn herinneringen dan tot een humoristische scene. Zo tartten we de waarheid."

Ook met uw ander werk lijkt u altijd te willen ontsnappen aan het echte leven. Waarom?

De Boeck: "Het is leuker om een verhaal te vertellen via overdreven personages. Zo kan je soms meer zeggen dan met een realistisch beeld. Maar misschien bouwen we in onze foto's ook aan een andere wereld omdat we zelf graag wegdromen. Voor je het weet, leef je namelijk ook in die andere wereld van personages en karakters. Die bestaan voor ons allemaal echt, en dat maakt het

'Ik hoor dat sommige moeders zich ongemakkelijk voelen bij de beelden. Ik ben ook moeder en ik heb dat gevoel nooit ervaren'

MARILÈNE COOLENS
MOEDER

soms moeilijk om terug te keren."

Bouwt u niet liever aan het echte leven?

Coolens: "O, maar dat doen we ook, hoor."

De Boeck: "Omdat onze foto's ook

© AN-SOFIE KESTELYN

een beetje ons echte leven zijn."

U omschreef uw werk nochtans al als een wraak op het echte leven.

De Boeck: "Toen we in 2004 onder de noemer 'Memymom' gin-

dromen met foto-expo in Amsterdam

Lisa poseert in 1998, op 13-jarige leeftijd, met kat voor *What's New Pussycat?*.

Lisa in 2001, in een foto getiteld *The Junkie High on Love*.

dochter

Met de fototentoonstelling *The Umbilical Vein* kijken Marilène Coolens en Lisa De Boeck, moeder en dochter, het verleden recht in de ogen. Ze zien dat het goed was. En dat het dat opnieuw is, al daagde het leven hen in tussentijd meer dan eens uit. [Sjoukje Smedts](#)

'Mochten we beelden tonen waar ik opstond zoals ik écht was, zou ik er moeite mee hebben. Maar onze beelden zijn altijd in scène gezet'

LISA DE BOECK
DOCHTER

gen werken, had ik het inderdaad nodig om te revolteren tegen het leven. Mijn vader was twee jaar eerder gestorven. Dan besef je wel dat het leven niet altijd even mooi en gemakkelijk is."

Coolens: "Ons hele leven stuipte in

elkaar toen mijn man wegviel. We moesten werkelijk alles opnieuw opbouwen. Dat was heel moeilijk voor de kinderen. Voor ons allemaal, eigenlijk."

De Boeck: "Ofwel ga je dan op een kerkhof wonen – maar zo zijn wij

niet. Ofwel probeer je opnieuw vooruit te geraken in het leven, door je te focussen op positieve zaken en door je negativiteit niet langer uit te werken op andere mensen. Zo neem je op de juiste manier wraak op het leven."

Zonder Memymom was de verwerking van uw vaders dood anders verlopen?

De Boeck: "Absoluut. Ik herinner me het moment waarop ik de naam 'Memymom' bedacht bijvoorbeeld nog alsof het gisteren was. Ik wist toen: dit is het, hiervoor wil ik gaan. Memymom zorgde er niet alleen voor dat ik mijn gevoelens kon uiten, de samenwerking gaf mijn leven ook een nieuwe structuur. En voor je het weet, word je wakker en besef je dat je niet langer kwaad bent op het leven."

Coolens: "Zelf heb ik nooit veel woede gevoeld na de dood van mijn echtgenoot. Ik kon ook niet anders dan zijn dood aanvaarden, het leven ging verder. Ja, het was vechten, maar dat is het voor zo veel mensen, dacht ik. Tot ik op hetzelfde moment als Lisa plots

merkte dat ons leven was veranderd. Dan kan je even maar één ding denken: wat nu?"

De Boeck: "Dat was het punt waarop we echt aan ons tweede leven begonnen. Al het werk dat we voorheen maakten, was namelijk gedeeltelijk gebaseerd op woede. Toch voelde ik vooral opluchting toen de bitterheid wegtrok. Woede vreet zo veel energie. Ik twijfel eraan dat het op lange termijn iets opbrengt. Ja, ik zoek tegenwoordig liever de mooie dingen des levens op."

Hoe doe je dat?

De Boeck: "Door keuzes te maken."

Coolens: "Keuzes maken? Dat zeg je vaak tegenwoordig."

De Boeck: "Als je 28 bent, zoals ik, kan je nu eenmaal niet anders. Je moet op mijn leeftijd duidelijk een richting bepalen en beslissen hoe je in het leven wil staan. Met wie omring je je, hoe zorg je ervoor dat je niet van je pad afwijkt? Die dingen moet ik mij nu afvragen. Ik kan op dit punt in mijn leven dus niet streng genoeg zijn voor mezelf, als dat ervoor zorgt dat ik op de juiste

manier vooruit geraak."

Coolens: "Ik begrijp wel dat Lisa er zo over denkt. Ik verwittigde haar vroeger altijd dat ze op haar 28ste een klik moest maken. Bij mij was dat niet anders."

De Boeck: "Als je je afvraagt of het normaal is dat je liever thuis blijft in plaats van uit te gaan, dan weet je dat het tijd is om keuzes te maken. (lacht)"

De keuze voor Memymom is duidelijk al gemaakt, zo bewijst de tatoeage.

De Boeck: "Die liet ik vier jaar geleden zetten, op een moment dat ik enkele knopen doorhakte in de liefde. Ik vond het gewoon mooi om vast te leggen wat ik de beste keuze in het leven vind. Ik kies voor... (twijfelt even)"

Je mama?

De Boeck: "Ja, eigenlijk wel. Omdat haar liefde onvoorwaardelijk is."

Is er toch geen 'moedermoord' nodig om jullie relatie gezond te houden?

De Boeck: "Nee. Je beslist tenslotte zelf of een relatie gezond is of niet."

Het is niet omdat de manier waarop wij met elkaar omgaan niet alledaags is dat er iets verkeerd mee is. Wees gerust, wij kijken als twee volwassen mensen met een klare blik naar onze relatie."

Coolens: "Als we samenwerken, zijn we ook niet moeder en dochter. Je kunt trouwens niet voor eeuwig moeder en dochter blijven. Dat is ook nergens voor nodig. Mensen van Lisa's leeftijd zijn toch geen kinderen meer? Je kunt van mij dus niet meer verwachten dat ik mijn rol als moeder nog opneem. Dat is niet jammer, het is ook geen opluchting. Het is gewoon een keuze."

De Boeck: "Ik ga dus geen problemen zoeken waar er geen zijn. Tenzij jij nog iets kwijt wilt, mama? De waarheid, of zo? (lacht)"

The Umbilical Vein, nog tot 3/11 in Vlaams Cultuurhuis de Brakke Grond in Amsterdam. Memymom stelt tussen 26 en 29/9 ook tentoon in de groepsexpositie *Unnatural Selection* van de Unseen Photo Fair in Amsterdam.